

paa det nuværende Stadium indstrænke mig til at anbefale det af Flertallet stillede Endringsforslag til Vedtagelse.

S. Sage: Jeg skal selvfølgelig ligesom den ærede Ordfører ikke gaa i Details, men finder dog Anledning til at berøre et ganske enkelt Punkt, nemlig Spørgsmaalet om „Berlingske Tidende“. Mindretallet har ladet sig det være magtpaaliggende om muligt at forandre sin Opfattelse paa dette Punkt, men man har hidtil ikke kunnet finde, at der er fremkommet noget, som kunde foranledige os til at frasælde vor tidligere Standpunkt. Hvis jeg ikke ganske har misforstaaet den højtærede Ministers Udtalelse i det andet Ting, er jo det, man kalder „Berlingske Tidende“s Privilegium, i Virkeligheden kun en Byrde for det paagældende Blad, medens det, som egentlig er Privilegiet, er det, som Lovgivningsmagten har bestemt, nemlig at Meddelelser af en vis Betskaffenhed skulle optages i „Berlingske politiske og Avertissements-tidende“. Det forekommer derfor Mindretallet, at det er en Sag, som, hvad Penge-spørgsmaalet angaar, i allerhøjeste Grad vedkommer Lovgivningsmagten. Det formelle Privilegiums Udstedelse, den Myndighed, som den højtærede Minister og Regeringen i det hele kan have paa dette Omraade, er et andet Spørgsmaal, som vi paa ingen Maade have villet komme paa Kant med, men hvad det økonomiske Spørgsmaal angaar, have Mindretallet ikke kunnet se andet, end at det i Virkeligheden forterer under Lovgivningsmagten og derfor ganske naturligt kunde ordnes ad Lovgivningsvejens Vej. Et andet Spørgsmaal er, om det er rigtigt at begynde med at ordne det paa Finansloven; derom kan der være delte Meninger, og i saa Henseende har Mindretallet ogsaa haft Betænkeligheder, men dog ikke af en saadan Betskaffenhed, at man, i alt Fald paa dette Tidspunkt, har kunnet fravige sit tidligere Standpunkt.

Judenrigsministeren (Hørring): Over for, hvad der nu fremkom fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amt (S. Sage), skal jeg blot henlede Opmærksomheden paa, at det, som det egentlig har drejet sig om mellem Regering og Rigsdag, netop udelukkende har været dette, om denne Sags Ordning skal ske ved Lovgivningsvejen paa sædvanlig Maade, eller om den kan ske paa Finansloven. Der er den store Forskel mellem disse to Veje, at ved den første Vej er Regeringen medvirkende og medvirkende i høj Grad, saa vist som en Lov ikke kan blive til, uden at der opnaas Enighed mellem Re-

geringen og Rigsdagen, medens Forholdet derimod, hvad Ordningen paa Finansloven angaar, er det, at Regeringen, hvis Rigsdagens Ting blive enige om at indsatte denne Bevilling paa Finansloven, maa, selv om det sker mod Regeringens Vilje, i alt Fald af praktiske Hensyn søle sig bunden ved Bevillingen. Forstøllen er altsaa den, at i det ene Tilfælde er Regeringen medbestemmende med Hensyn til den fremtidige Ordning, i det andet Tilfælde sætter man Regeringen ud af Spillet. Det er blot dette Spørgsmaal, som har foreligget her, og det er ogsaa dette Spørgsmaal, som jeg med Bestemthed har søgt at afgøre derhen, at det ikke er berettiget i denne Sag, at Rigsdagens Ting tage en Bestemmelse om en ny Ordning af Forholdene paa en saadan Maade, at Regeringen ikke bliver delagtig i Afgørelsen.

Ordføreren (C. Sage): I Anledning af den højtærede Ministers Udtalelse finder jeg mig foranlediget til udtrykkelig at gentage, hvad jeg som Ordfører paa tidligere Stadier af denne Sags Forhandling allerede har fremhævet, at der ingen Sunde, hverken i Finansudvalget ej heller her i Tinget, har været udtalt den fjerneste Utillbøjelighed til at søge dette Spørgsmaal ordnet ved særlig Lov. Tværtimod, vi have udtrykkelig erkendt, at dette er den naturlige Maade at ordne Sagen paa, og vi forvort Vedkommende — jeg taler jo her ikke blot paa Flertallets, men paa hele Tingets Vegne — ere fuldstændig rede til at afgøre denne Sag gennem særlig Lov. Derimod er det end ikke til Dato lykkedes os fra den højtærede Ministers Side at faa nogen som helst Antydning af, at han er villig til at forelægge et Lovforslag. Derfor have vi maattet gaa den Vej at bringe Sagen frem paa Finansloven.

Judenrigsministeren (Hørring): Naar denne Sag skal ordnes ved særlig Lov, har jeg i alt Fald for mit Vedkommende gjort det, at jeg udtrykkelig har afgivet Erklæring om, at jeg med Hensyn til Udstedelsen af det kommende Privilegium for „Berlingske Tidende“ vilde tage det Forbehold, at dette Privilegium ikke paa nogen Maade skal være til Hinder for en Omordning af Forholdene ved særlig Lov. Hvis man virkelig ønsker at gaa til en Ordning ved særlig Lov af det her omhandlede Forhold, er det jo ikke nødvendigt, at Regeringen fremsætter Lovforslag derom; det private Initiativ staar jo i saa Henseende de Herrer fuldstændig aabent.